

Llei d'expropiació (Text refós per LesLleis.com)

Registreu-vos a LesLleis.com per
accedir al contingut complet d'aquesta pàgina.

Índex

[Mostra/Amaga]

- Llei d'expropiació
 - Exposició de motius

Atès que el Consell General en la seva sessió dels dies 2 i 3 de setembre de 1993 ha aprovat la següent:

Llei d'expropiació

Exposició de motius

La falta d'un procediment d'expropiació forçosa per causa d'utilitat pública realment operatiu i adaptat a les necessitats de l'Administració ha estat, durant anys, un dels principals frens al desenvolupament de les obres i els serveis públics del Principat. El vell Decret de 1958, malgrat la modificació efectuada l'any 1974, ha posat de relleu des de ja fa molts anys les seves insuficiències, com ho prova l'ús pràcticament nul que se n'ha fet durant el darrer decenni. Així malgrat la necessitat apressant d'adquirir terrenys per al desenvolupament dels principals serveis públics, el Govern s'ha vist abocat a la negociació com a sola via per a l'adquisició dels terrenys necessaris per a les obres públiques, amb la conseqüència, mantes vegades soferta, que una sola voluntat individual podia paralitzar de forma pràcticament indefinida la satisfacció de l'interès general. L'estat actual de la xarxa de carreteres és un exemple viu i palpable de la nul·la operativitat dels instruments de què disposava l'Administració en la realització de les tasques de servei públic que li són pròpies, i de la necessitat de comptar amb un procediment eficient per adquirir, fins i tot contra la voluntat del propietari, aquells béns i drets que resultin necessaris per a l'execució de les obres i els serveis declarats d'interès general.

Conscient d'aquesta situació, en data 12 d'octubre de 1989, el Consell General del Principat d'Andorra va aprovar per unanimitat una nova llei d'expropiació que introduïa nombroses novetats respecte de la legislació anterior. D'entre elles, la més important era, sense cap mena de dubte, la creació d'un procediment especial per a l'expropiació en els casos de construcció, eixamplament o condicionament de carreteres, vials, places, jardins o parcs públics. A través d'aquest procediment es pretenia obtenir que els propietaris de béns immobles que, per estar situats dins la zona d'influència de l'obra pública que es projecta executar, s'havien de beneficiar, amb particular intensitat, de la plus-vàlua generada per aquesta obra pública, haguessin de contribuir forçosament al seu finançament, amb el benentès que no es tracta d'una obligació de pagar immediatament per una obra que pot no reportar al propietari cap utilitat immediata, sinó que l'obligació de pagar es vincula al moment de realització de la plus-vàlua, que la llei fa coincidir amb el moment en què la finca sigui objecte de venda, o bé amb aquell en què hom sol·liciti permís per edificar-la o realitzar-hi obres.

L'esmentada llei introduïa també altres novetats importants respecte de la legalitat anterior, com ara la possibilitat d'adquirir per expropiació forçosa no únicament la propietat o els drets reals sobre béns immobles, sinó d'adquirir igualment altres drets de contingut patrimonial, sempre per una causa d'interès públic; l'atribució de competència als Comuns per iniciar expedients d'expropiació forçosa; la possibilitat que les entitats parapúbliques puguin ésser, en determinades condicions, beneficiaris d'un procediment d'expropiació forçosa, és a dir, adquirir per aquest mitjà els béns o drets necessaris per a la gestió del servei públic que tenen confiat, satisfent a canvi el preu just o indemnització expropiatòria, i la creació d'un procediment d'urgència que havia de permetre l'ocupació dels béns expropiats en uns terminis brevíssims, en els casos que resultés necessària per raons d'extrema necessitat o de força major.

La llei votada pel Consell General l'any 1989 introduïa aquestes i altres novetats, que l'haurien convertit en un instrument efecacíssim en

mans de l'Administració pública. Però en aquella data, la competència per aprovar una llei com la d'expropiació, que afecta de forma directa el dret de propietat, requeria la intervenció dels coprínceps. Per això, el Consell General del Principat d'Andorra no pogué promulgar la llei, sinó que, com era d'ús en la legalitat anterior, va trametre-la als delegats permanents dels coprínceps que eren l'òrgan institucional competent per fer-ho, a fi que aquests aprovessin i sancionessin la llei. En els tràmits subsegüents de consensuació del text sorgiren algunes dificultats, més de caràcter formal que de fons, que van anar retardant-ne la publicació fins al punt de fer-la impossible.

Una volta aprovada la Constitució, havent adquirit doncs la competència exclusiva per a l'aprovació de les lleis, i conscient de la urgent necessitat que té l'Administració de disposar d'un instrument eficaç d'expropiació forçosa, el Consell General del Principat d'Andorra ha fet de la creació d'aquest instrument una de les seves prioritats. Per aquest mateix motiu, la Comissió legislativa de Serveis Públics, ratificant el contingut del projecte de llei aprovat pel Consell General l'any 1989, ha considerat oportú adaptar-lo al nou marc constitucional, per tal de dotar a les Administracions públiques d'un estri del que és voluntat política d'aquesta Assemblea de no privar per més temps a aquestes Administracions i, sobretot, als ciutadans del Principat, que són, en definitiva, els principals destinataris i beneficiaris en tot procés d'expropiació per causa d'utilitat pública.

Registreu-vos a LesLleis.com per
accedir al contingut complert d'aquesta pàgina.